

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/217/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2217215145
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daša Kontríková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2217215145.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Daša Kontríková a sudkýň: JUDr. Iveta Jankovičová a JUDr. Ľubica Bundzelová, v spore žalobcu: BENCONT COLLECTION, a.s., so sídlom Vajnorská 100/A, Bratislava, IČO: 47 967 692, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Veronika Kubriková, PhD., s.r.o., so sídlom Martinčekova 13, Bratislava, IČO: 50 361 368, proti žalovanej: G. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. Y. XXX/XX, H. C., o zaplatenie 1.849,90 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 17Csp/127/2017-103 zo dňa 7. júna 2019, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanej sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol a žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania. Rozsudok po citovaní § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 52 ods. 1, § 54 ods. 1, 517 ods. 2, § 524 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), § 369 Obchodného zákonníka (ďalej len ObZ) vecne odôvodnil tým, že vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že predložená zmluva (na základe ktorej si žalobca uplatnil nárok na zaplatenie dlžnej sumy zo dňa 21.02.2012) bola uzatvorená platne, má písomnú formu a všetky jej náležitosti sú na listinách, ktoré tvoria súčasť zmluvy, pričom na základe tejto zmluvy bol žalovanej poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 2.000 eur. Predmetná zmluva neobsahovala všetky náležitosti určené § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, a to údaj o celkovej čiastke úveru, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, a to ani jej presným vyčíslením a ani iným zrozumiteľným spôsobom (§ 9 ods. 2 písm. j) zák.č. 129/2010 Z.z. V úverovej zmluve sú jej podstatné zákonné náležitosti uvedené v tabuľkovej forme okrem uvedenia celkovej čiastky úveru, ktorú je povinný spotrebiteľ zaplatiť, ktorá náležitosť je iba slovne napísaná drobnými písmenami pod ostatnými náležitosťami takto: „Celkovú čiastku úveru predstavuje súčet výšky úveru a celkových nákladov spojených s úverom“. Vychádzajúc z tohto doslovného vyjadrenia a údajov o zmluve, kde je výška úveru v sume 2.000 eur a celková výška nákladov spojených s úverom 1.792,36 eura, celková čiastka úveru, ktorú je povinný spotrebiteľ zaplatiť, by predstavovala sumu 3.792,36 eura. Vychádzajúc ale z počtu a výšky dohodnutých splátok úveru, t.j. 70 splátok po 57,29 eura, táto celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, v skutočnosti činí vyššiu sumu 4.010,30 eura. Z uvedeného je zrejmé, že pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) žalobca do celkových nákladov spojených s úverom nezahrnul poistné na poistenie schopnosti splácať úver, ktoré mal žalovaný platiť vo výške 3,29 eura mesačne (viď čl. 32), a ktoré bolo zahrnuté v dohodnutej mesačnej splátke 57,29 eura. Tento postup žalobcu pri výpočte RPMN však nebol podľa posúdenia súdu správny, nakoľko z § 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z. z. vyplýva, že i poistné, pokiaľ spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby

získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok, treba zahrnúť do celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom (§ 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z. z.). O tom, že žalovaný na poistenie schopnosti splácať úver pristúpiť musel, ako aj že bez takéhoto dojednanja by k uzavretiu úverovej zmluvy za uvedených podmienok nedošlo, niet so zreteľom na obsah úverovej zmluvy pochyb a ani žalobca počas konania nepreukázal opak (žalobca bol aj súdom vyzvaný k vyjadreniu sa k splneniu povinných obsahových náležitostí zmluvy). Vyplýva to predovšetkým zo štruktúry samotnej zmluvy, ktorá vo svojom formulárovom vyhotovení v časti (2) vôbec nevytvára priestor pre prípadné odmietnutie poistenia spotrebiteľom a upravuje poistenie ako imanentnú súčasť právneho vzťahu bez alternatívy v podobe i prípadného nepoistenia. Nakoľko v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne RPMN (táto je vypočítaná na základe sumy 3.792,36 eura a nie celkovej sumy splátok k zaplateniu $70 \times 57,29 = 4.010,30$ eura) v neprospech spotrebiteľa, úver poskytnutý žalovanej je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu podpísania zmluvy.

2. Zmluva taktiež neobsahuje údaj spočívajúci v uvedení všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN podľa § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, hoci je nepochybné, že do kategórie týchto predpokladov je potrebné zaradiť i matematický výpočet, na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške RPMN, pretože spotrebiteľ by inak nemohol preveriť správnosť takéhoto výpočtu RPMN ako jednej z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere umožňujúcej posúdiť výhodnosť úveru, čo nepochybne má zásadný vplyv na jeho rozhodnutie vsúpiť do úverového vzťahu s veriteľom. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že údaj o celkovej čiastke, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť, nie je v predmetnej zmluve vyjadrený dostatočne určitým a zrozumiteľným spôsobom, nevyvolávajúc pochybnosti u spotrebiteľa o celkovej čiastke, ktorú musí zaplatiť titulom uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom ako to vyplýva z vyššie uvedeného, veriteľ zároveň pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov vychádzal z nesprávnej výšky celkových nákladov spojených s úverom, v dôsledku čoho je potom nesprávny aj údaj o RPMN a ďalej aj údaj o celkovej čiastke úveru, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, ako súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. Vzhľadom na rozdielne možnosti určenia týchto údajov je preto namieste trvať na presnom vyčíslení sumy, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť so súčasným uvedením všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN (k uvedeným záverom pozri napr. rozsudky KS KE sp. zn. 6Co/18/2019 z 19.02.2019 a KS PO sp. zn. 7Co/141/2018 z 28.02.2019). Keďže neuvedenie, resp. netransparentné a nesprávne uvedenie vymenovaných obligatórnych obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, súd považoval v zmysle § 11 ods. 2 písm. a) a b) zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy poskytnutý spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov. Súd na doplnenie dôvodov uvádza, že zmluva neobsahuje ani údaj o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia tak ako to vyžaduje § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy.

3. Vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru z uvedených dôvodov žalobca mal nárok len na zaplatenie istiny 2.000 eur, t.j. len na vrátenie poskytnutého spotrebiteľského úveru bez akéhokoľvek navýšenia, teda bez úrokov z úveru a poplatkov (napr. za poistenie). Predmetný úver bol pre omeškanie s platením mesačných splátok v súlade s úverovou zmluvou (článok 6 obchodných podmienok pre predmetný druh spotrebiteľských úverov v znení účinnom od 16.02.2012) a zákonnou úpravou (§ 565 a § 53 ods. 9 OZ, predchádzajúca výzva z 29.07.2014 na č.l. 37) predčasne zosplatený ku dňu 14.08.2014 (oznámenie z 14.08.2014 na č.l. 54), čím vznikla žalovanej povinnosť jednorazovo uhradiť veriteľovi celú zostávajúcu časť pohľadávky z úveru. Zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že žalovaná od poskytnutia úveru do podania žaloby zaplatila celkovo sumu 2.462,77 eura, pričom počas konania vykonala úhrady vo výške 1.031,22 eura, v ktorej časti bolo konanie zastavené osobitným uznesením. Keďže žalovaná už zaplatila žalobcovi na základe bezúročnej a bezpoplatkovej zmluvy viac, než bola povinná platiť (a to aj vrátane úrokov z omeškania, na ktoré mal mať žalobca nárok len z dlžnej istiny, a to pri správnom započítavaní jednotlivých úhrad výlučne na dlžnú istinu úveru a úroky z omeškania z nej č.l. 88-90 spisu), súd žalobu žalobcu, ktorou požadoval aj ďalšie nároky z popísaného úverového vzťahu, zamietol v celom rozsahu, t.j. v rozsahu, ktorý tu zostal predmetom konania po čiastočnom zastavení konania.

4. Pokiaľ ide o uplatnené riadne úroky vzniknuté po predčasnom zosplatnení úveru 14.08.2014, bez ohľadu na vyššie vyslovenú celkovú bezúročnosť úveru, podľa názoru súdu tieto úroky by nebolo možné priznať ani z ďalšieho dôvodu. Z § 502 a § 503 ObZ vyplýva, že dlžník je povinný na základe zmluvy o úvere platiť úroky v dojednanej výške od doby poskytnutia peňažných prostriedkov až do doby určenej zmluvou ako lehota splatnosti úveru. Veriteľovi teda patria dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých prostriedkov iba do splatnosti dlhu, a to aj v prípade jeho predčasného zosplatnenia, pričom následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania (R 59/1998). Takýto záver je logický, pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi (uznesenie Ústavného súdu SR č.k. IV. ÚS 476/2012-14). V podstate ide o to, že pri zosplatnení úveru vzniká veriteľovi nárok na jednorazové vrátenie poskytnutej istiny úveru vrátane úrokov vzniknutých (resp. kapitalizovaných) ku dňu zosplatnenia úveru a má právo získať okamžite späť celú sumu poskytnutých (požičaných) peňazí, a teda na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru a práve v tomto rozdielne spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na riadne úroky za poskytnutie (požičanie) peňažných prostriedkov aj po zosplatnení úveru. V opačnom prípade by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby ku zmene záväzku nedošlo, pričom spotrebiteľovi by už neboli garantované práva, ktoré mu v súvislosti s dohodnutým splácaním úveru vyplývali zo zmluvy pred vyvolanou zmenou. Ba čo viac veriteľ by mohol úroky inkasovať aj v oveľa väčšom rozsahu a v kratšej dobe, než na základe pôvodného splátkového kalendára, nakoľko by už nebol ohraničený postupnosťou splácania úrokov z istiny a ani dohodnutým celkovým rozsahom úrokov z úveru a dlžník by musel platiť riadne úroky z celej dlžnej istiny bez akéhokoľvek časového a objemového limitu až do úplného zaplatenia tejto istiny (žalobca totiž žiadané úroky nelimitoval ani pôvodne dohodnutou celkovou sumou úrokov vypočítanou podľa pôvodného splátkového kalendára, na ktoré úroky by mal žalobca nárok pri riadnom splácaní úveru počas doby trvania zmluvného vzťahu). Jednorazovým zosplatnením úveru vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie (podľa § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 a § 3a nar. vl. SR č. 87/1995 Z. z.), keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto zmluvná úprava pri spotrebiteľskom vzťahu pre obchádzanie zákona (a to najmä zákonných ustanovení uvedených v tomto a v predchádzajúcom bode odôvodnenia, a v toho dôsledku aj ust. § 53 ods. 4 písm. k) OZ) podľa § 39 OZ absolútne neplatná, resp. taká zmluvná úprava je taktiež na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo takú zmluvnú podmienku podľa § 52 ods. 2 OZ, resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 OZ robí absolútne neplatnou (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30. júna 2015 sp. zn. 6Co/190/2014).

5. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) a § 255 ods. 1 CSP, pričom dospel k záveru, že žalovaná by mala nárok na 100 % náhradu trov konania podľa jej plného úspechu vo veci v časti istiny rozhodujúcej pre určenie miery úspechu, avšak nakoľko žalovanej preukázateľne žiadne trovy v konaní nevznikli, súd jej z dôvodu hospodárnosti konania nárok na náhradu trov konania podľa uvedených ustanovení nepriznal.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca prostredníctvom právnej zástupkyne podľa § 365 ods. 1 písm. a) CSP, z dôvodu, že neboli splnené procesné podmienky; podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a podľa § 365 ods. 1 písmeno h) CSP z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

7. V prvom rade žalobca poukázal na skutočnosť, že sa nemal možnosť procesne v konaní brániť, keď súd svojím postupom znemožnil účasť žalobcu na konaní bez toho, aby žalobcu oboznámil o výsledku posúdenia prejudiciálnej otázky o možnej bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o úvere. Žalobu žalobcu o zaplatenie peňažnej sumy zamietol. Súd nevyzval žalobcu na vyjadrenie sa k otázke určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti a nepostupoval podľa § 129 CSP a mal žalobcu vyzvať na odstránenie takej vady podania vo veci samej, ktorá nebráni pokračovaniu v konaní, ak je to účelné pre ďalší priebeh

konania. Súd tiež mohol žalobcu vyzvať podľa § 157 CSP, že za účelom rýchleho a hospodárneho aby sa vyjadril k predbežnému právnomu posúdeniu veci o vyhlásení bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o úvere, ktoré viedlo k zamietnutiu žaloby ako celku. Súd tiež nevytyčil termín predbežného prejednávania sporu podľa § 168 CSP. Takýto postup súdu nie je v súlade so zásadami účelnosti a hospodárnosti konania a nastáva situácia, kedy jedinou možnosťou procesnej obrany žalobcu je právo podať odvolanie, čím sa de facto prenáša úloha súdu prvej inštancie na odvolací súd, čo nie je žiaduce.

8. Čo sa týka celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť žalobca uviedol, že celkovú čiastku úveru (celkovú výšku nákladov) tvorí súčet výšky úveru a celkových nákladov spojených s úverom, pričom o tejto skutočnosti bol žalovaný oboznámený v samotnej zmluve v časti 3. Údaj o výške poskytnutého úveru ako aj celkovej výške nákladov zmluva o úvere obsahuje, pričom podľa názoru žalobcu je výklad súdu šikanóznym uplatňovaním práva a úvaha súdu sa vyznačuje prílišným formalizmom. Samotné číselné neuvedenie celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, nemožno sankcionovať bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou zmluvy o úvere, nakoľko celková čiastka úveru je zo zmluvy identifikovateľná banálnym matematickým súčtom výšky poskytnutého úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, ktoré zmluva obsahuje.

9. Rovnako žalobca nesúhlasí s tvrdením súdu týkajúcim sa skutočnosti, že v zmluve o úvere je uvedený nesprávny údaj o celkovej výške nákladov a výška RPMN je vypočítaná nesprávne. Žalobca súdu zaslal listinu s výpočtom RPMN, ktorý je vypočítaný podľa vzorca uvedeného v prílohe zákona o spotrebiteľských úveroch. Vzorec výpočtu RPMN žalobcovi, resp. jeho právnomu predchodcovi, do kalkulačky implementoval externý dodávateľ, ktorý garantuje správnosť výpočtu RPMN. V predmetnom výpočte je vidieť, že 69. splátka úveru bola len vo výške 38,68 eura a 60. splátka úveru bola len vo výške 0 eur. Súd si určil celkovú výšku nákladov tak, že vynásobil počet mesačných splátok uvedených na úverovej zmluve krát výška mesačnej splátky. Uvedený prepočet však nie je v žiadnom prípade správny. Súd však neprepočítaval celkovú výšku nákladov na základe rozpisu splátok, resp. kalkulačky na výpočet RPMN, ktorý bol súdu zaslaný, pričom ak by tak bol býval spravil, tak by mu vyšla presná suma, nakoľko posledná splátka je v nižšej sume, ako bola mesačná splátka úveru. Žalobca (banka) pred poslednou celou splátkou zasiela žalovanému (dlžníkovi) informáciu o výške poslednej splátky, čiže ak predposledná splátka je výške 38,68 eura a posledná splátka vo výške 0 eur, tak žalobca (banka) zašle pred jej splatnosťou žalovanému (dlžníkovi) list, ktorým mu oznámi túto poníženú splátku a zároveň mu oznámi, že sa jedná o poslednú splátku. Uvedené je práve z dôvodu, že bankový systém je nastavený na dobu splácania v rokoch, pričom samotný žalovaný si v žiadosti (okrem iného) má možnosť zvoliť výšku úveru ako aj dobu splácania úveru v rokoch (časť 2 zmluvy) a z dôvodu, že výška mesačnej splátky (bez poistenia) je zaokrúhľovaná na celé eurá.

10. V danom prípade išlo o dobrovoľné poistenie vo forme doplnkovej služby, pričom do celkových nákladov úveru sa s poukazom na § 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z.z. nezapočítavajú poplatky za nepovinné poistenie k úveru, t. j. ak na získanie úveru nebolo poistenie povinné, poplatok za poistenie nemá byť započítaný do celkových nákladov spojených s úverom. Do celkových nákladov sa poplatok za poistenie úveru započíta, len ak je poistenie povinné na získanie úveru, resp. na získanie za ponúkaných podmienok. V prípade zmluvy o úvere uzavretej medzi žalobcom a žalovaným nebol poplatok za poistenie zarátaný do celkových nákladov, nakoľko žalovaný uzavrel zmluvu o poskytnutí doplnkovej služby poistenia úveru, pričom táto nebola podmienkou na získanie úveru alebo získanie za ponúkaných podmienok. Na základe uvedeného je zrejmé, že celkové náklady na úver boli vo výške 3.792,23 eura ($54,76 \times 68 + 38,68 + 29,87 + 0 = 3.792,23$ eura).

11. Údaj o výške, počte a termíne splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, nie je povinnou náležitosťou zmluvy, v tejto súvislosti žalobca poukazuje na rozsudok SD EÚ z 09.11.2016, sp. zn. C-42/15, vydaný v rámci sporu medzi spoločnosťou Home Credit Slovakia, a.s., a Klárou Biróovou vo veci návrhu na zaplatenie zostávajúcich dlžných súm z úveru. Žalobca poukazuje aj na uznesenie NS SR z 22.02.2018, sp. zn. 3Cdo 146/2017, v ktorom bol vyjadrený právny názor na výklad § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. a upustilo sa od požiadavky, aby sa splátka úveru delila na istinu, úroky a poplatky.

12. Na základe vyššie uvedeného zmluvu o úvere nemožno považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Celková výška nákladov a RPMN bola vypočítaná správne a rovnako žalobca nesúhlasí s názorom súdu o absencii údajov o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Žalobca preto navrhuje, aby odvolací súd vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie alternatívne navrhol, aby

odvolací súd žalobe vyhovel v celom rozsahu a žalovanú zaviazal na náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia.

13. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou sporu (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 CSP), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania (§ 383 a § 384 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, v dôsledku čoho bol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny s použitím § 387 ods. 1 CSP potvrdený.

14. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania jemu predchádzajúceho, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov vyvodil správne skutkové zistenia a vec i správne právne posúdil. Pretože odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav a zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, s poukazom na § 387 ods. 2 CSP odkazuje na správne a odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie a k veci pre úplnosť dodáva nasledovné:

15. Predmetom odvolacieho konania bolo v danom prípade posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol správne, keď žalobu žalobcu zamietol z dôvodu, že úver poskytnutý žalovanej na základe zmluvy o úvere uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu (Poštovou bankou, a.s.) a žalovanou dňa 21.02.2012 považoval za bezúročný a bez poplatkov. Predmetom sporu ostal len úrok a úrok z omeškania, keďže žalovaná z poskytnutého úveru 2.000 eur vrátila žalobcovi celkovo 2.462,77 eura, z toho počas konania 1.031,22 eura.

16. Ako prvé odvolateľ namietal, že v dôsledku nenariadenia pojednávania vo veci a nevyzvaním žalobcu vyjadriť sa k sporným skutočnostiam súd žalobcovi nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

17. Uvedená odvolacia námietka žalobcu je neopodstatnená, pretože súd prvej inštancie vo veci nariadil pojednávanie na deň 07.06.2019 (č.l. 75), právna zástupkyňa žalobcu predvolanie na pojednávanie spolu s výzvou, aby žalobu s poukazom na § 153, § 150 ods. 2 a § 295 CSP, ak to považuje za potrebné doplnila o konkrétne, súdom bližšie špecifikované skutočnosti (vrátane podstatných náležitostí zmluvy) prevzala 29.03.2019 (doručenka č.l. 79). Žalobca následne do spisu založil aj doplňujúce vyjadrenie zo dňa 17.04.2019, v ktorom žalobu upresňuje (č.l. 81 - 92). Žalobca sa na vytýčené pojednávanie nedostavil, svoju neúčasť ospravedlnil a súhlasil s konaním v jeho neprítomnosti.

18. Podľa § 9 ods. 2 písm. g), j) zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie; ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

19. Zákon o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. stanovil podstatné náležitosti zmlúv o spotrebiteľských úveroch v záujme ochrany práv spotrebiteľov ako slabšej strany záväzkového vzťahu. Všetky subjekty, vrátane bánk (nebankové spoločnosti), boli povinné znenie zákona rešpektovať a v zmluvách, na ktoré sa zákon vzťahoval, bolo ich povinnosťou uvádzať zákonom stanovené údaje. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že úverová zmluva uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu (Poštovou bankou a.s.) a žalovanou dňa 21.02.2012 bola uzavretá aj podľa zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy.

20. Odvolací súd považuje správny záver súdu prvej inštancie, že zmluva neobsahovala údaj spočívajúci v uvedení všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN (podľa citovaného § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy). Žalobca v odvolaní ani

netvrdí, že by zmluva mala obsahovať všetky predpoklady použité na výpočet RPMN, v odvolaní sa zameriava na správnosť výpočtu RPMN. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že predpoklady, z ktorých žalobca vychádzal pri prepočte správnosti RPMN v odvolaní, mal nepochybne uviesť do zmluvy v súlade so zákonnou požiadavkou.

21. Rovnako je správny záver súdu prvej inštancie, že zmluva neobsahovala údaj o celkovej výške úveru v súlade s citovaným § 9 ods. 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z.z. V odvolaní žalobca znova ani netvrdí, že by mala zmluva obsahovať zákonom požadovaný údaj o celkovej výške úveru a dôvodí tým, že celková čiastka úveru je zo zmluvy identifikovateľná banálnym matematickým súčtom výšky poskytnutého úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, ktoré zmluva obsahuje a v tejto súvislosti považuje výklad zákona súdom za formalistický a šikanózný. Odvolací súd je ale toho názoru, že nejde o výklad zákona, pretože povinnosť uvádzať podstatné náležitosti v úverovej zmluve obsahuje jeho paragrafové znenie, t.j. súd konštatoval, že po vykonanom dokazovaní listinným dôkazom, úverovou zmluvou, zmluva minimálne dve z podstatných náležitostí neobsahovala, preto bolo potrebné v súlade s § 11 ods. 2 písm. a) a b) zák. č. 129/2010 Z.z. úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Pre úplnosť je potrebné dodať, že zákon spája bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v súvislosti s absenciou každej náležitosti jednotlivito. Ak žalobca považoval chýbajúce podstatné náležitosti zmluvy za úplné samozrejmosť, ktoré mali vyplývať z obsahu zmluvy a jej príloh, o to viac neexistoval dôvod, aby tieto náležitosti dodávateľ služby neuvádzal priamo v zmluve, ktorá je pre spotrebiteľa podstatná.

22. Skutočnosť, že súd nerozhodol podľa predstáv a očakávaní žalobcu nemožno považovať za porušenie či nerešpektovanie jeho práv. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 218/2010, podľa ktorého do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

23. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalobcu odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

24. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v súlade s § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

25. V odvolacom konaní vo veci samej, keď odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, úspešnej žalovanej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade bola žalovaná v odvolacom konaní pasívna, nevykonala žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnila, ani nevyčísliła a podľa obsahu spisu jej ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúcich procesnú ekonomiu možné rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

26. Rozsudok prijal senát odvolacieho súdu hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).